

LA JOVENTUT

I EL TREBALL

Es freqüent que, davant del treball, hi hagi en la nostra joventut una actitud totalment negativa. El treball és com un ròssec que es suporta, ni de bona ni de mala gana. El sentim com una cosa que fatalment hem de fer i l'acceptem d'una manera totalment passiva. Suportant-lo, simplement.

Per això els joves, que passem tantes hores de la nostra vida al treball, no en parlem gairebé mai. (« No val la pena! ») No ens importa gens. Tant ens fa que el fem ben fet com mal fet. Conseqüentment, tampoc procurem millorar-lo.

Però la realitat és que el treball marca la nostra vida, la vida de cadascun dels homes. No diem a cada pas: Jo sóc mecànic, jo sóc pagès, jo sóc modista, jo sóc oficinista, jo sóc estudiant? I aquest « Jo sóc » és una cosa autèntica, una mica —diríem— és de la nostra mateixa essència.

El treball és una de les dues columnes fonamentals que, sota la mirada de Déu, aguanten la vida de tot home. L'altra, és l'amor.

Té unes repercussions extraordinàries en cadascun dels homes i les dones. Us en adonareu desseguida si mireu al vostre voltant:

—A l'escola, Miquel era un noi llest... Per a ajudar a les necessitats de la família, per a guanyar desseguida, el seu pare va fer-lo « espavillar » i el xicot hagué de treballar en qual-sevol treball que sortís, diferent cada dia, moltes vegades dur i no apropiat per a ell. Ara, als vint anys, és un xicot sense ofici ni il·lusió. Embrutit pel treball.

—Joana està contenta dels seus fills. El pare sofreix una llarga malaltia i Lluís i Tomàs han hagut de prendre la direcció de la casa. Un i altre saben distribuir-se bé el treball i conjuntament administren les compres i vendes que cal fer. A més de l'ajuda que el seu treball normalment portaria a la casa, salven les quantioses despeses ocasionades per la malaltia del pare. No tenen « moto », però Joana

sap que moltes noies sospiren per ells.

—Joan és un xicot alt i ben plantat. No li costà gens de trobar promesa. Per aquesta mateixa facilitat que li semblava trobar arreu, no el preocupà poc ni molt millorar el seu treball. El seu ofici continua sent de jornalera, de peó, de manobre. S'ha casat fa dos anys. Ara sempre protesta de tot. Té un infant. Algú li ha sentit dir que prou!, perquè els temps no donen per a tenir-ne més.

—Josep treballa de contramestre en una fàbrica. Al plegar de la jornada, per a augmentar els ingressos, fa horas en un taller del costat de casa seva. A més, porta els llibres de dues o tres empreses de la vila. No li resta temps per a res. La seva promesa està una mica enfadada perquè no poden sortir mai junts i s'esvera pensant que passarà quan siguin casats i necessitin més diners.

—Aquest diumenge al vespre, Esteve ha sortit de casa seva i ha anat al ball. Ha rigut sense cap solta amb unes noies del seu barri. Quan elles han tornat a casa seva, ell ha entrat en una taberna. Hi ha trobat els amics de cada diumenge. Han arribat al cap d'avall de tot. Demà, mort de son, començarà el seu treball. És un treball dur, de moltes hores. Encara que no faci res per a canviar-lo, n'està fart. Per això diu que té ben guanyat l'« esplai » del diumenge al vespre.

—Maria és la noia de la botiga de queviures. De petita ha vist com les balances de casa seva no pesen bé.

—Marc és fill d'un propietari. De petit ha vist com els parcera eren tractats com inferiors i havien de plegar-se a les exigències del seu pare.

—Jaume treballa en un taller de reparacions. Ha après a blasfemar i a parlar grollerament.

—Manuel és fill d'un negociant. Entre els amics del seu pare ha vist com és norma enganyar als altres, moltes vegades als més dèbils.

—Enric ha intentat —amb sacrifici— fer entusiasmar als companys seus de la fàbrica per a formar un grup amb més companyerisme i responsabilitat. Ningú n'ha fet cabal, perquè ningú creu que es pugui treballar amb honradesa i mirant pels altres igual que per un mateix.

—Margarida treballa en un taller de modista. Ha après de murmurar i de riure's dels altres sense compassió.

—Carme treballa a la fàbrica. Poques dones casades han tingut compte en parlar davant d'ella. Se li ha obert una visió de la vida matrimonial. Certament falsa. Però ella, com pot descobrir altres horitzons? Com voleu que enfoqui el seu prometatge?

Certament aquests són fets que veiem cada dia al nostre voltant. Si voleu, podeu afegir-hi tots els que aneu trobant i visquent. És cert o no és cert que el treball marca —d'una manera positiva o negativa— la vida dels homes?

Torneu, si us plau, si teniu temps, a passar els ulls per aquests fets. Penseu vosaltres mateixos què serà de Miquel, i dels fills de Joana, i del fill de Joan, i de Josep i la seva promesa, i de l'esposa de l'Esteve, i de Margarida, i de Carme, i de tots els altres.

Jo us asseguro que us vindrà tota sola al cervell aquesta pregunta: Què podem fer? Davant la transcendència del treball en les nostres vides, què podem fer?

Certament hi ha respostes. Difícils de donar, com totes les que valen la pena: Formació i cultura professional. Formació i cura dels aprenents en les empreses. Cursets d'oficis per correspondència. Escoles nocturnes de treball. Revisió de l'ensenyament primari en els darrers anys. Revisió de la mentalitat de molts empresaris. I moltes altres segurament. Però jo diria que, per sobre de tot, cal que cada jove i noia tingui viva consciència d'aquest problema i, havent vist clara la seva transcendència, s'entusiemi per a fer millor, i més digne, el seu treball.

Les campanyes de la Joventut d'A. C. i de la J. O. C. d'aquest any seran sobre aquest tema. Ningú pot dir que no siguin oportunes i que no responguin a un problema vivíssim de la nostra joventut.

MARCEL GALOBART